

Hız. Ebû Bekir ve hakikat uğruna çığnemen yüz

Hız. Ebû Bekir'in (r.a.) o gün Mekke sokaklarında kanıyla yazdığı sadakat dersini dinleyelim.

O gün Mekke'nin ağır havasında, **otuz sekiz yürek** bir evde çarpıyordu. Henüz fısıltıyla yayılan hakikat, Hız. Ebû Bekir'in göğsüne sığmıyordu. O, "Sıddık" olmanın ilk kıvılcımıyla yanıyor, aşkını gizlemek değil, haykırmak istiyordu. Efendimiz'in (a.s.m.) şefkatli uyarısına rağmen, içindeki o mukaddes ateş galip geldi.

Kâbe'ye vardığında sesi, küfrün karanlığını yırtan bir çığlık gibiydi. Ama o çığlığa verilen cevap, merhamet değil, nefret dolu darbeler oldu.

Utbe bin Rebia'nın çivili ayakkabısı, Hız. Ebû Bekir'in yüzüne her indiğinde sadece bir insana değil; hakikatin en sadık temsilcisine, bir davanın kalbine vuruluyordu. Yere düşen, sıradan bir beden değildi... Çığnemen, bir insan yüzü değil; sadakatin, teslimiyetin ve imanın en parlak simasıydı. Kanlar içinde yere yığıldığında, tanınmaz hale gelen o mübarek yüz, aslında **sadakatin en güzel suretiydi.**

Akşama kadar süren o karanlık baygınlıktan uyandığında, bir insanın fitri olarak soracağı ilk şey "**Neredeyim?**" ya da "**Canım yanıyor**" olurdu. Ama Sıddikiyet makamı başka bir iklimdir. O, şişmiş gözlerini araladığında, parçalanmış dudaklarından dökülen ilk kelimeler bir vasiyet gibi tarihe kazındı:

"Resûlullah'tan ne haber? Ona bir şey oldu mu?"

Annesinin sunduğu su, yaralı sinesi için bir anlam ifade etmiyordu. Onun susuzluğu suyla değil, **Peygamber'in hayatta olduğu haberiyle** dinebilirdi. Kendi acısını unutmak, kendi canını hiçe saymak ve varlığını tamamen "O"nun varlığında eritmek... İşte gerçek sevda buydu.

Nefsimiz İçin Hisse:

Bu kıssadan ruhumuza düşen kor parçaları, bize bugünün dünyasında nasıl dik duracağımızı öğretir. "Sıddık" olmak bir unvan değil, bir yaşama biçimidir.

"Ben" Değil, "O" Diyebilmek

Hız. Ebû Bekir, kanlar içindeyken bile kendi yarasına bakmadı. Bizler ise en küçük bir dünya menfaatinde veya hafif bir sıkıntıda "**Ben ne olacağım?**" derdine düşüyoruz. Sıddikiyet; davayı, inancını ve sevdiklerini kendi nefsinin önüne koyma sanatıdır.

Hâlbuki sadakat, insanın kendini geri çekip hakikati öne almasıdır; kendi rahatını değil, inancını öncelemesidir. Bu yol, alkış değil çoğu zaman itiraz getirir; övgü değil, bazen

yalnızlık ve yanlış anlaşılma getirir. İşte asıl soru burada düğümlenir: Sen, hakikati nefsinin önüne koyduğunda sana yönecek tepkilere hazır mısın? **Çünkü “O” diyebilmek, sadece bir söz değil; bedeli olan bir tercihtir.**

Doğruluğu Bedel Ödeyerek Tasdik Etmek

Doğru söylemek kolaydır; ancak **doğrunun bedelini ödemek kahramanlıktır.** Hz. Ebû Bekir, susarak canını kurtarabilirdi. Ama o, hakikati haykırmayı ve yüzünün parçalanmasını, sessiz kalarak ruhunun parçalanmasına tercih etti.

Eskiden hakikati söylemek can bedeli istemektir; bugün ise **itibar, kariyer ve sosyal kabul** bedeli isteniyor. Modern insan, yüzünün parçalanmasından ziyade; profilinin çizilmesinden, takipçilerinin azalmasından veya mensup olduğu mahalle tarafından “dışlanmaktan” korkuyor. Yani artık korku fiziksel değil, **sosyal bir infaz** korkusudur.

Dünün kahramanları cellattan korkmuyordu; bugünün insanı ise yalnız kalmaktan, alkışın kesilmesinden ve standartlarının düşmesinden korkuyor. Hakikati haykırmanın önündeki en büyük engel, **sahip olduklarımızın aslında bize sahip olmasıdır.** Bedel ödemeye hazır olmayan, aslında ‘özgür’ de değildir.

Gözle Değil, Gönülle Görmek

Ümmü Cemil’in “O iyi” haberi bile ona yetmedi. Sevgi, müşahede ister. “Onu görmeden bir şey yiyip içmeyeceğim” yemini, bir inat değil, bir aşktır. Bizler bugün Peygamberimizi (a.s.m.) göremesek de, O’nun sünnetini ve davasını hayatımızda görmedikçe huzur bulamıyorsak bu hala kalbimizin diri olduğuna işarettir. Çünkü gönül, sevdiğini yaşamak ister. Görmeden inanmak imandır; ama görmeden yaşayabilmek, işte o gerçek muhabbetin ta kendisidir.

Teslimiyetin Zirvesi: “Anam Babam Sana Feda Olsun”

Erkam’ın evine kollarında taşınırken, Efendimiz’i gördüğü an döktüğü o yaşlar, acının değil, vuslatın yaşlarıydı. Peygamber’in (a.s.m.) ona sarılıp ağlaması, yer ile göğün birleştiği andır. Allah katında “insanların en sevgilisi” olmanın yolu, Allah’ın sevgilisini her şeyden çok sevmekten geçer.

“Anam babam sana feda olsun” demek kolaydır; fakat asıl mesele, nefsin en çok sevdiği şeyleri gerçekten feda edebilmektir. Ey nefsim! Sen neyi feda edebiliyorsun? Bir konforunu mu? Bir alışkanlığını mı? Yoksa sadece sözlerini mi...

Gerçek fedakârlık; maldan önce nefsi, rahattan önce davasını, arzularından önce sevgilisini tercih edebilmektir. Çünkü Allah katında değer kazanmak, Allah’ın sevgilisini her şeyden öne almakla olur. Eğer biz hâlâ nefsimizin en küçük isteğinde bile geri adım atıyorsak, demek ki “feda ettim” dediklerimiz henüz kalbimize inmemiştir. Teslimiyet; dilde değil, tercihlerde görünür.

Dava Ebû Bekirlerin sırtında yükselir:

Dava, Ebû Bekirlerin omzunda yükselir; **çünkü o, konuşulacak bir fikir değil, taşınacak bir yükür.** Bugün çoğumuz davanın sözünü büyütürken yükünden kaçıyoruz; hakikati anlatmayı bir meşgale zannedip, onu yaşamanın ağırlığını başkalarının sırtına bırakıyoruz.

Hâlbuki dava, rahat zamanların süsü değil, uykuları bölen bir derdin adıdır. İnsan, o derdi taşımiyorsa; kalbinde bir sıkıntı, bir mesuliyet hissi yoksa, konuştuğu şey aslında kendisine ait değildir. O zaman kelimeler çoğalır ama tesir kaybolur.

Ey nefsim, sen davanın neresindesin? Görünen yerde mi, yoksa kimsenin bilmediği fedakârlıkların içinde mi? Çünkü dava, alkışla değil, adanmışlıkla büyür. Kâğıtlarda yazılanla değil, kalpte yananla yayılır. Hz. Ebû Bekir'i büyük yapan da buydu: Onun içinde yanan şey söz değil, hakikatin ta kendisiydi. Eğer o yangın bizde yoksa, söylediklerimiz sadece duyulur; ama hiçbir şeyi değiştirmez.